

Á½IVOT ZMĀ•ĀCEKL PAUZU? - III.

StĀ™eda, 06 kvĀ™ten 2009

HodnĀ› sem si rozmýšlela, jestli ty na osudy mám je takhle "vydávat na pokračování". Ale ono je to vlastně jako kdybych si jen psala deník, jen navíc dostanu vaše názory, a snad právě to mi pomáhá. Jako ostatně pomohlo i minule. Nevím, jestli si pamatujete, co jsem tenkrát psala: prostě a jednoduše jsem náhodou psala na to, že máš manžel si vytvořil jeden příjemný život bokem.

Á½ má jeden svět, kam ale my, tedy já a děti, nemáme přístup. Když jsem mu pak řekla, že čím víc vím, tak nastalo určitou dobu takové zvláštní nepřijemné ovzdušší. Snad si to dovedete představit - zjetá domácnost a starání se o děti, to všechno jelo dál, jen mezi námi bylo dusno. Já například byla uražená, pak vyčkávací. A to jsem ještě měla doma nešťastného a zklamaného... Nějak jsem se nemohla smířit s tím, že tohle je asi nejspíš konec dosavadní pohody. Jenže on se pak velice rychle otěpařil mu na "kamarádké" spolupříteli vyhovovalo. Je to asi deset dní, kdy mi poslal sms, že bychom se tedy mohli dohodnout na nějakém tom vyrovnání a vlastně rozvodu. Protože "si uvědomil, že srdcem je jinde". Největší na mne zapůsobilo, když pak přišel s papírem, kde měl všechno dopodrobna rozepsané: co si vezme on, co tu nechá má a děti, kolik na ně bude platit, kdy za nimi bude chodit. Bylo toho vlastně papírů víc. Nejspíš na tom museli zapracovat oba, protože on rozhodně nikdy nebyl na nějaké podobné tabulkování. A tohle měl dokonce zpracované v Excelu... Dal mi kopii, abych si to všechno promyslela, že se když tak dohodnem na změnách, kdyby něco. Nakonec jsem s tím začala za jednou kamarádkou, já do té doby opravdu nikomu nic, tohle přeci není nic, čím by se člověk mohl chlubit, ale teď už mi to všechno začalo přestat hlavu uznat, že to měl všechno rozplánované velmi dobře, nemělo u mě být ani moc bral, ani moc dával. Tak se dohodli, že to překneme oběma rodičům, což se pak i stalo. A pak jsem v neděli přijela s dětmi s výletu, on se ani v noci, takže jsem si řekla, že už je tedy po všem, že už se odstěhoval. I když ona bydlí u rodičů, se mi o tom tak mizerně... Protože v pondělí ráno mi do práce zavolal jeho bratr, že máš manžel spáchal sebevraždu ho z toho dostali a že je v nemocnici. Ještě mi řekl kde. Tak asi jen stručně, co jsem se pak všechno dozvěděla: on pronajal pro svou jedinou velkou novou lásku byt, který už asi třináct dní zamizoval a když tam v neděli přišel, tak ji tam našel s jiným a ona mu řekla, že ho nechce, že si všechno rozmyslela, že se vydávat, a že je i s tím druhým v jině. Á½ i ví, že to je jeho, že tedy ať se vrátí zase domů ke své ženě a dětem. Prý ten její nastávající docela vyhodil z toho bytu. On se prý pak opil a pak se nacpal jakýma práškama. Pak ještě stačil právě tomu bráchovi poslat nějaké loutivé sms, takže ho našli, odvezli, vypumpovali a teď je v nemocnici... Věc nevím, co mám s takovým člověkem dělat. Jak se mám k němu chovat? Co řeknu dětem toho všechno strašně mizerně, je to tak nedávno, co bylo všechno úplně jinak, kdy jsme byli obyčejná normální rodina. Jsem doma, vzala jsem si dovolenou. Dana

Našla jsem Danino předchozí psaní: první zde, druhé zde